

Permanent
Undtagelsestilstand

—
Interview med mig selv

Hvad er ideen med udstillingen?

Jeg hørte et interview med forfatteren David Grossman, som sagde om Israel-Palæstina konflikten. Der findes ikke en eneste rigtig løsning i forhold til vores udfordringer - der er begået så mange fejltrin imod vores egne interesser, og det hele er flettet så meget ind i hinanden, at man ikke bare kan skære igennem for at løse problemet- vi må filtrere det ud forsigtigt.

Det er et meget godt billede på, hvordan man kan opleve mine værker. I dag kan man let føle sig overvældet af kompleksitet og uendelige mængder af information. Der er en oplevelse af, at vi lever i et samfund, som ikke har nogen retning. For at kunne overskue tilværelsen søger vi ofte forenkledte forklaringer. Vi vil gerne have et klart og enkelt billede af verden. Men det kan jeg ikke skabe. Selve uoverskueligheden og komplementariteten er for mig mere nærværende relevant og det vil jeg gerne udtrykke i mine værker. Det er mit udgangspunkt.

*Hvorfor kalder du udstillingen
Permanent Undtagelsestilstand?*

Når jeg ser en byggeplads, tænker jeg ofte: Er de ved at rive ned eller er de ved at bygge op? Og netop sådan oplever jeg vores nutid. Titlen kan afspejle den tilstand.

Hvad mener du med det?

Måske ved vi ikke, hvad vi har gang i. Vi kan ikke få 100% garantier, for at vi gør det rigtige. Vi er på den ene side nødt til at tro på, at vi kan skabe det perfekte og optimale, og på den anden side er det vores evne til at fejle, der åbner for nye bedre løsninger. Dilemmaet er, at mennesket drømmer om at kunne styre og skabe som en gud, samtidig med at det menneskelige netop er karakteriseret ved ikke at være perfekt. Forfatteren Knud Romer har sagt: At skabe er ligesom at skide ... det, jeg skaber, er så ringe, og der er så mange fejl, der skal rettes. Så det er en lettelse, når man er færdig.

Hvad indebærer lyst for dig?

Lyst? Man kan jo få lyst til at gå på toilettet, men samtidig er det allermest en nødvendighed. Det negative er som regel ikke kun negativt. Det kan være positivt at sige nej. Jeg tænker i den forbindelse også på Martin Krasniks bog Min Amerikanske Drøm, hvor han interviewer Erica Jong, der fortæller om at bruge det menneskeligt destruktive som konstruktiv skaberkraft. At rive ned for at bygge op. Vi er bange for et Double-Dip, men måske kan vi bedre skabe noget nyt, når vi er tæt på at ødelægge vores grundlag. Når vi er under pres. Når jeg står og maler og ser den gode ide til et værk kollapse. Lige der hvor man er begyndt at male det over. Der sker det ... måske som i Balsac's Det ukendte mesterværk. Det er som om, at det, der får et værk til at fremtræde interessant, er, hvis kunstnerens bagvedliggende hensigt næsten er usynlig. Hvad er det så, vi oplever - er det bare indbildning? Hvad er det for en virkelighed, vi ser? Som om vi sanser endnu bedre, når vi kan mærke underlaget forsvinde. Det er ikke kun en filosofisk overvejelse - det er også helt konkret. Jeg kører på motorcykel, selv om jeg ved, at det er et livsfarligt transportmiddel. Jeg vænner mig til at fastholde min dømmekraft, selv om jeg kører med hjertet helt oppe i halsen. Det er måske banalt, men ikke desto mindre så bliver jeg mindet om, hvor lille grænsen er mellem, at nu er jeg her, og nu er jeg væk.

TURNING BOTH WAYS, Anders Moseholm, 2011

*Det lyder lidt eksistentielt, måske
ligefrem religiøst ...?*

Man kan ikke undgå at berøre spirituelle værdier og referencer i et kunstværk. Det være sig religiøse, politiske, psykologiske, filosofiske ...

Carsten Thau har i et interview (om Hverdagens Katedraler) beskrevet, at arkitektur siden tidernes morgen altid gerne har villet skabe en kontakt mellem det himmelske og det jordiske – her tænkes på pyramider, obelisker, Panteon i Rom, barokkens kuppelsale, stenkirkerne i 1200 tallet etc. Den arkitektoniske ambition var at trække det himmelske lys ned til mennesket ved at skabe en akse mellem det himmelske og det jordiske.

Før i tiden var folk vant til, at det var kirkerne, som gav dem det sus af akustisk, uendeligt rum – men så tog først banegårdene over – og i dag kan denne stemning af fysisk kontakt til det himmelske - denne uendelige uoverskuelighed - opleves snart sagt hvor som helst. I byrummet, på pladser, i bygninger, stormagasiner, banker, hovedsæder, Bangkok lufthavn. I Fields. På stadion Et endeløst fletværk af liv og lyd.

Carsten Thau uddyber det således:

Der er mere, end blikket kan fange i et blik - dette uendelige - dette meget mere, end hvad der er i et øjeblik sansning, gør, at vi oplever en anden verden hinsides det fysiske - en hinterwelt. Der er tale om en tærskelserfaring. Det vil sige erfaringer af, at man bliver løftet op over sin praktiske hverdag.

Menneskelivet opleves ufuldstændigt i forhold til den fuldstændige stabilitet i det himmelske. Disse bygninger, pladser, konstruktioner trækker gennem spejle, prismer, brudte reflekser og lysindfald, glas og metal himmelsk lys ned til vores jordiske liv.

På min udstilling har jeg i bredeste forstand set nærmere på fænomener, som kan bringe os i denne tilstand. Jeg vil kalde disse fænomener Power Constructions. Her tænker jeg på storslået arkitektur og overvældende byrum, men også andre formidable, tekniske vidunderkonstruktioner, som repræsenterer magt, stærke værdisæt og den stålsatte tro på at kunne skabe det absolutte. Jeg har været inspireret af konstruktioner som hangarskibet HMS Invincible, en Porsche 917, en tank (Cruiser Tank Mark IV), et Lancaster-fly, motorcyklen 1965 Electra Glide, en 66 Pontiac mm. Igennem den maleriske proces fortolker jeg motiverne i et forsøg på at få dem til at vakle. For eksempel ved at motivet fremtræder i en umulig balance – i et perspektiv, der ikke går op. Cityscapes med retsbygninger, parlamenter, museer, hovedsæder for banker, forsikringselskaber blafrer mellem på den ene side at være ved at styrte sammen, og på den anden side at være under opbygning. Nogle steder er der præcist redegjort for motivet, og andre steder er det pludselig afbrudt af maling, der er kastet på, skrabet af og hældt på igen. Er motivet ved at blive bygget op, eller er der tale om en demontering af motivet? De mange lag af bearbejdning understreger, at intet i tiden er entydigt, afklaret og sikkert.

Vil du udtrykke noget politisk med dine værker?

Jeg er ikke bevidst interesseret i at skabe politiske udsagn – et målrettet kritisk politisk kunstværk kommer som regel til at pege på en ny utopi, der alligevel ikke holder. Jeg bliver altid ekstremt skeptisk, når en politiker ikke gør noget dumt engang imellem. Jeg giver ikke billeder og beskrivelser af et Utopia og prøver at undgå alt for specifikke referencer til kendte bygninger og bestemte steder. "Maler du New York?", spørger nogen. "Det kan vi godt sige", svarer jeg. Begrebet New York kan godt ligge mine værker, da det sted netop er en klassisk arena for, hvor højt vi kan komme, og hvor lavt vi kan synke. Mest af alt udtrykker mine malerier stemninger af don't push me cause I am close to the edge. Ikke i desperat forstand, – for at være tæt på kanten er ikke det samme som at falde ud over den. Det kan netop være udtryk for nødvendigheden af at holde balancen. Det er en bevidsthed om, at det er godt nok, at det ikke er godt nok ... for det bliver det aldrig. Men vi er her - lige her og nu, vi er mennesker – fyldt med fejl og med ansvaret for at gøre det absolut bedste, vi kan. Og jeg oplever, at det gør vi bedst, hvis vi kan skimte afgrunden.

Malerierne til udstillingen er lavet ud fra indtryk af en verden præget af grundangst. Her i vores trygge hjem, hvor vi kunne skabe en bedre verden, vælter kloakvandet pludselig ind, og når selv rotterne ikke kan overleve, bliver vi bange. Det er angsten for ikke at gribe chancen, for ikke at være på det rigtige sted på det rigtige tidspunkt, angsten for at blive for fed, for sløv, for stresset, for selvoptaget, for grådig, for lidt initiativrig og pludselig får vi jo også ondt i røven, og hvad er det nu for en lille knop, er det mon cancer? Her skulle vi jo netop til at leve det gode liv – og så er det måske slut! Alt imens en smuk, hvid, bange mand - måske naboens søn - skyder de unge drømmere, der vil skabe en bedre verden med plads til alle. Men hvor gemmer den SATAN sig – kan vi ikke for helvede udrydde den angst med en flammekastere og F16-jagere?

Lige nu tør vi ingenting, men før købte vi os en PH Lampe, en Arne Jacobson stol, en B&O fladskærm, en Mac – og dermed status og anerkendelse for god dømmekraft, – og en AUDI. Hvis vi får en AUDI, føler vi, at vi kan tillade os at køre stærkere end alle de andre, vi har jo den bedste bil, den sikreste – og ud ryger så dømmekraften. Vi vil nemlig alligevel gerne mærke suset af at kunne miste det hele – så vi gir' den gas, og vi lever mest, når vi kan se afgrunden. Men samtidig vil vi gerne fastholde og sikre vores drøm om det gode liv. Vi tør ikke lade være. Der er ingen grænser for, hvordan vi tror, vi kan forsikre os; en pensionsopsparing, en sundhedsforsikring, en brilleforsikring, en autoglasforsikring, en hundeforsikring ... Vi vil have forsikring imod den ukendte sygdom, som vi alle lider af. Eller måske er den ikke så ukendt ...